

Arrest

**nr. 66 756 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 19 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juni 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, dient op 5 augustus 2010 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als student. Hij wordt verzocht om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: inschrijving bij een erkende onderwijsinstelling en ziektekostenverzekering in België.

Op 4 november 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Bertem de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten waarin hem een bijkomende termijn wordt toegestaan om alsnog de vereiste documenten voor te leggen.

Op 6 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 17 januari 2011 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in van een verklaring van inschrijving als student. Hij wordt verzocht om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: ziekteverzekering geldig in België en bewijs/verklaring voldoende bestaansmiddelen.

Op 7 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 17.01.2011 door, F N.-A. geboren te V., op (in) (...) van Roemeense nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

Op 05.08.2010 diende betrokkene al eerder een aanvraag van verklaring van inschrijving in als student. Deze aanvraag werd geweigerd bij gebrek aan bewijs van inschrijving bij een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, omwille van onduidelijkheid van de bestaansmiddelen en bij gebrek aan een geldige ziekteverzekering (zie voor de concrete motivatie de beslissing 8.11.2010).

Betrokkene diende een nieuwe aanvraag van verklaring van inschrijving in als student op 17.01.2011. Dit keer legde betrokkene volgende bewijsstukken voor: bewijs van inschrijving bij CVO 'De Nobel' te Leuven, een inburgeringscontract, een attest van vrijstelling van inburgeringsplicht, bewijs van ziekteverzekering, een nieuwe verbintenis tot tenlasteneming ondertekend door mevr. B. en bewijzen van haar inkomsten aan de hand van loonfiches.

Wanneer we het dossier en deze documenten ten gronde bekijken, kunnen we het volgende vaststellen: Betrokkene schreef zich in voor lessen Nederlands aan het CVO in Leuven. Deze lessen lopen tot 26.05.2011. Uit het inburgeringscontract blijkt dat de lessen Nederlands deel uitmaken van het traject tot inburgering dat betrokkene volgt, alhoewel hij daar als EU-burger niet toe verplicht is. Aan de hand van deze documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene de verklaring tot inschrijving wenst of nodig heeft als student. De intenties van betrokkene, nl. de reden waarom betrokkene in België wenst te verblijven, zijn in elk geval niet de 'studies' die betrokkene volgt. Deze studies maken immers onderdeel uit van het inburgeringstraject. Indien betrokkene Nederlands zou moeten leren om nadien een studie te kunnen aanvatten, wordt dat helemaal anders geregeld. Het houdt geen steek dat verblijfsrecht zou kunnen bekomen worden op basis van een inburgeringstraject. Deze trajecten zijn bedoeld om mensen met een inschrijving in de registers te helpen deel te nemen aan de samenleving, en niet omgekeerd. Het volgen van een inburgeringstraject is overeenkomstig art. 40, §4 geen basis om het verblijfsrecht te bekomen.

Zelfs indien we betrokkene wel als student zouden kunnen beschouwen, quod non, blijkt betrokkene nog steeds evenmin te bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Betrokkene werd opnieuw ten laste genomen door mevr. S. B. Er werden dit keer wel bewijzen voorgelegd van haar inkomen, maar de gezinslast werd ook dit keer niet bewezen waardoor we ook nu niet kunnen bepalen of deze garantsteller voldoende inkomsten heeft om ook te voorzien in de bestaansmiddelen van betrokkene om te voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art. 40, §4, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980).

Gezien bovenstaande elementen kan betrokkene niet genieten van een inschrijving als student.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van de motiveringsplicht en schending van de wet

1, Aangezien de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt verzoekende partij niet zou kunnen steunen op zijn lessen Nederlands, teneinde als "student" te kunnen worden gekwalificeerd;

Dat het nochtans een intensieve studie betreft, die wel degelijk de hoofdbegrip van verzoekende partij uitmaakt;
Dat de wet louter vereist dat de studie de hoofdbegrip betreft: Dat nergens een minimum aantal lesuren wordt voorgeschreven;
Dat de verwerende partij meent dat voormelde studie niet zou voldoen omdat deze studie een onderdeel uitmaakt van een inburgeringscursus;
Dat verzoekende partij echter als EU-onderdaan geen enkele verplichting heeft om enige inburgeringscursus te volgen;
Dat hij louter een studie Nederlands wenst te volgen, hetgeen hij deed en doet;
Dat de verwerende partij meent dat het geen steek houdt dat men verblijfsrecht zou kunnen bekomen op basis van een inburgeringstraject:
Dat verzoekende partij evenwel geen inburgeringstraject volgt, noch moet volgen; hij bestudeert enkel de Nederlandse taal;
Dat hij zodoende wel degelijk een "student" is en niet iemand die verplicht zou zijn enige inburgeringscursus te volgen;
Dat de motivering onjuist is;
Dat de motivering bijgevolg onafdoende is;
Dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen, wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000,
Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;
Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;
Dat het eerste middel gegrond is wegens enerzijds schending van de wet en anderzijds wegens schending van de motiveringsplicht;"

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat het inburgeringscontract van verzoeker zich in het administratief dossier bevindt en als inhoud vermeldt: maatschappelijke oriëntatie en Nederlands als tweede taal, ook de inhoud van beide vormingsprogramma's zijn opgenomen in het inburgeringscontract. De bemerking van verzoeker dat hij geen inburgeringscontract volgt, mist derhalve feitelijke grondslag. Nu in het inburgeringscontract expliciet is aangegeven welke opleidingen verzoeker zal volgen of geacht wordt te volgen, staat vast dat verzoeker de lessen Nederlands volgt in het kader van een inburgeringscursus. Het volgen van een inburgeringstraject kan niet volstaan om verblijfsrechten te verkrijgen als student. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. De verwerende partij merkt tevens op dat verzoeker de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits hij ze aanvecht in het verzoekschrift, aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en artikel 51, § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: de studies die verzoeker volgt, kaderen in een inburgeringstraject op basis waarvan geen verblijfsrecht als student kan worden verkregen en zelfs al zou verzoeker beschouwd worden als student, dan nog voldoet hij niet aan de voorwaarden aangezien hij niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat hij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te

begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat zijn studie Nederlands een intensieve studie uitmaakt die zijn hoofdbezigheid vormt. Verzoeker wijst erop dat hij als EU-burger niet de verplichting heeft om een inburgeringscursus te volgen en dat hij zodoende wel als student moet worden beschouwd.

Verzoeker heeft een verklaring van inschrijving aangevraagd als burger van de Unie als student, op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° (...)

2° (...)

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

Artikel 40, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Verzoeker legde bij zijn aanvraag van een verklaring van inschrijving als student op 17 januari 2011 een bewijs van inschrijving voor aan het CVO De Nobel voor Nederlands tweede taal, meer bepaald een cursus die begint op 17 januari 2011 en eindigt op 14 maart 2011 en een cursus die begint op 18 januari 2011 en eindigt op 15 maart 2011. Hij legde tevens een inburgeringscontract voor waaruit blijkt dat hij lessen Nederlands als tweede taal zal volgen bij onderwijsinstelling CVO De Nobel in Tienen.

In de bestreden beslissing wordt over deze documenten het volgende overwogen:

“Wanneer we het dossier en deze documenten ten gronde bekijken, kunnen we het volgende vaststellen:

Betrokkene schreef zich in voor lessen Nederlands aan het CVO in Leuven. Deze lessen lopen tot 26.05.2011. Uit het inburgeringscontract blijkt dat de lessen Nederlands deel uitmaken van het traject tot inburgering dat betrokkene volgt, alhoewel hij daar als EU-burger niet toe verplicht is. Aan de hand van deze documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene de verklaring tot inschrijving wenst of nodig heeft als student. De intenties van betrokkene, nl. de reden waarom betrokkene in België wenst te verblijven, zijn in elk geval niet de 'studies' die betrokkene volgt. Deze studies maken immers onderdeel uit van het inburgeringstraject. Indien betrokkene Nederlands zou moeten leren om nadien een studie te kunnen aanvatten, wordt dat helemaal anders geregeld. Het houdt geen steek dat verblijfsrecht zou kunnen bekomen worden op basis van een inburgeringstraject. Deze trajecten zijn bedoeld om mensen met een inschrijving in de registers te helpen deel te nemen aan de samenleving, en niet omgekeerd. Het volgen van een inburgeringstraject is overeenkomstig art. 40, §4 geen basis om het verblijfsrecht te bekomen.”

Verzoeker is, zoals hij terecht opmerkt, als burger van de Unie niet verplicht om een inburgeringscursus te volgen. Dit blijkt tevens uit het formulier "Attest van vrijstelling van de inburgeringsplicht" op naam van verzoeker dat zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker heeft echter vrijwillig een inburgeringscontract afgesloten dat hij heeft voorgelegd bij zijn aanvraag om een verklaring van inschrijving en waaruit blijkt dat hij in het kader van zijn inburgeringstraject de cursussen Nederlands als tweede taal volgt. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat uit het inburgeringscontract blijkt dat de lessen Nederlands deel uitmaken van het traject tot inburgering dat verzoeker volgt, dat aan de hand van deze documenten niet kan worden vastgesteld dat verzoeker de verklaring tot inschrijving wenst of nodig heeft als student, dat deze studies onderdeel uitmaken van het inburgeringstraject, dat indien verzoeker Nederlands zou moeten leren om nadien een studie te kunnen aanvatten, dit helemaal anders wordt geregeld en dat het geen steek houdt dat een verblijfsrecht zou kunnen verkregen worden op basis van een inburgeringstraject omdat deze trajecten bedoeld zijn om mensen met een inschrijving in de registers te helpen deel te nemen aan de samenleving en niet omgekeerd zodat het volgen van een inburgeringstraject overeenkomstig artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet geen basis is om het verblijfsrecht te verkrijgen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan op dit punt niet aangenomen worden.

Het door verzoeker aangevoerde artikel 149 van de Grondwet betreft de jurisdictionele motiveringsplicht en kan niet dienstig worden aangevoerd inzake de motivering van een bestuursbeslissing.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel: schending van de motiveringsplicht en schending van de wet

Aangezien de verwerende partij stelt dat het volgen van een inburgeringstraject overeenkomstig art. 40, §4 Vreemdelingenwet geen basis zou zijn om het verblijfsrecht te bekomen;

Dat verzoekende partij reeds hierboven uiteenzette dat het een studie Nederlands betreft, geen inburgeringstraject;

Dat bovendien voormeld art, 40, §4 Vreemdelingenwet reeds toestaat dat een EU-onderdaan langer dan drie maanden in het Rijk verblijft» zonder dat hij studeert, hij dient louter over afdoende bestaansmiddelen en over een ziekteverzekering te beschikken;

Dat punt 2° van het artikel spreekt over "voor zichzelf" over voldoende bestaansmiddelen beschikken, terwijl punt 3° louter over voldoende bestaansmiddelen spreekt, zodat de indruk zou kunnen ontstaan dat verzoekende partij, als hij niet studeert, zelf over bestaansmiddelen zou moeten beschikken en het onvoldoende zou zijn dat een derde hem ten laste neemt;

Dat deze zienswijze onjuist is, nu de Europese regelgeving (op basis waarvan voorliggend art, 40 is ontstaan) geen onderscheid maakt in het beschikken over bestaansmiddelen als student of als niet-student;

Dat de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden eenzelfde soort van bestaansmiddelen voorschrijft;

Dat voormeld art. 40 in haar aanhef uitdrukkelijk de voorrang van de Europese regelgeving poneert;

Dat zodoende de voorwaarden van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen, en over een ziekteverzekering zowel in punten 2° en 3° van voormeld art, 40 dezelfde zijn, zodat het student-zijn een overbodige voorwaarde is;

Dat de verwerende partij in dit opzicht het visum niet mag weigeren omdat zij van oordeel zou zijn dat verzoekende partij geen student zou zijn;

Dat zij hiermee de wet schendt;

Dat het tweede middel gegrond is wegens schending van de wet;"

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker een aanvraag heeft gedaan tot verklaring van inschrijving als student. Hij heeft geen visumaanvraag gedaan, zoals hij doet uitschijnen. Het is de verwerende partij niet duidelijk of verzoeker zelf goed weet welke procedure hij heeft opgestart en hoe de thans bestreden beslissing daarmee verband houdt. Verzoeker lijkt een niet bestaande beslissing aan te vechten, zodat het middel in eerste instantie onontvankelijk is.

In bijkomende orde merkt de verwerende partij op dat verzoeker moet aantonen dat hij student is in de betekenis van artikel 40, § 4, 3° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de burger van de Unie moet zijn ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De verwerende partij leidt hieruit af dat verzoeker moet bewijzen over voldoende middelen van bestaan te beschikken om te voorkomen dat hij ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel. Verzoeker heeft wel degelijk de verblijfskaart aangevraagd als student, waardoor de toepassing van artikel 40, § 4, 3° van de vreemdelingenwet niet ter discussie staat. Verzoeker heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken.

2.2.3. In het tweede middel zet verzoeker zijn kritiek inzake de schending van de materiële motiveringsplicht verder uiteen. Hij voert aan dat hij als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan worden beschouwd, zodat hij geen student hoeft te zijn, en meent dat de verwerende partij *“het visum niet mag weigeren omdat zij van oordeel zou zijn dat verzoekende partij geen student zou zijn”*.

Waar verzoeker verwijst naar zijn studie Nederlands, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag voor een verklaring van inschrijving heeft ingediend als student (artikel 40, § 4, 3° van de vreemdelingenwet) en niet als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet). Verzoeker kan zich in het middel niet voor het eerst beroepen op een ander statuut dan het statuut op basis waarvan hij zijn aanvraag heeft ingediend. De bestreden beslissing behandelt de aanvraag van verzoeker van 17 januari 2011 van een verklaring van inschrijving als student en verzoeker kan het de verwerende partij niet ten kwade duiden dat zij niet uit eigen beweging deze aanvraag ook heeft behandeld als een aanvraag van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

In het middel uit verzoeker vervolgens kritiek op de Belgische wetsbepaling inzake de beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet) en hij meent dat de bewoordingen “voor zichzelf” onjuist zijn omdat de Europese regelgeving geen onderscheid maakt tussen het beschikken over bestaansmiddelen als student of als niet-student. De Raad wijst erop dat artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet *in casu* niet werd toegepast omdat enkel verzoekers aanvraag van een verklaring van inschrijving als student werd behandeld. Verzoekers kritiek die betrekking heeft op een wettelijke bepaling die niet werd toegepast, is niet ter zake dienend.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het motief van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de bestaansmiddelen waarover verzoeker dient te beschikken als student, uitdrukkelijk artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet vermeldt.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: schending van de motiveringsplicht, schending van de wet en schending van de zorgvuldigheidsplicht

Aangezien de verwerende partij verder meent dat verzoekende partij niet zou bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken;

Dat zij erkent dat verzoekende partij ten laste genomen werd door een derde;

Dat zij echter de identiteit van deze derde verkeerd heeft: het betreft niet Susan B., doch wel Sue B.;

Dat zulks een onzorgvuldigheid betreft;

Dat de verwerende partij stelt dat er wel bewijzen van inkomen van mevrouw B. werden voorgelegd, doch geen attest inzake de gezinslast;

Dat de verwerende partij hier echter nooit om verzocht, noch hieromtrent zelf enige bevraging deed. hetgeen een onzorgvuldigheid betreft;

Dat bovendien de wet nergens een attestatie inzake de gezinslast voorschrijft, zodat het eisen hiervan een schending van de wet impliceert;

Dat een eenvoudige bevraging bij de gemeentelijke diensten zou uitwijzen dat mevrouw B. alleenstaande is, waarbij verzoekende partij op hetzelfde adres woont (zie bijlage);

Dat de vermelding van mevrouw B.'s zoon op het attest van samenstelling gezin niet meer actueel is, nu deze zoon ondertussen feitelijk elders woont;

Dat er bijgevolg geen enkele reden, noch rechtsgrond voorhanden is om het visum te weigeren op basis van het niet voorhanden zijn van een attest samenstelling gezin;

Dat het derde middel bijgevolg gegrond is wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht, wegens schending van de wet en wegens schending van de motiveringsplicht (onder punt 1 werd reeds uitgewerkt dat een schending van de motiveringsplicht tevens een schending van de wet behelst);"

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker kritiek uit op een beslissing tot weigering van visum zodat het middel onontvankelijk is.

In hoogst bijkomende orde merkt de verwerende partij op dat er geen discussie kan bestaan over wie de verbintenis tot ten lasteneming heeft ondertekend. S.B. heeft een inwonende zoon, die een E-kaart kreeg als werknemer maar volgens Dimona niet meer tewerkgesteld is sinds 20 september 2010. Waar verzoeker aanvoert dat deze zoon niet meer bij zijn moeder woont, wordt opgemerkt dat verzoeker geen bewijzen heeft aangebracht betreffende de gezinslast van S.B. die hem bijkomend te laste wil nemen en dat het aan verzoeker is om zorgvuldig te zijn in zijn bewijsvoering en om alle nodige documenten en bewijzen aan te leveren die zijn beweringen kunnen staven. Dat de zoon van S.B. feitelijk ergens anders woont, wil nog niet zeggen dat hij niet meer ten laste is van zijn moeder.

2.3.3. In het derde middel zet verzoeker zijn kritiek inzake de schending van de materiële motiveringsplicht verder uiteen. Hij uit kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing en lijkt aan te voeren dat hij wel beschikt over de vereiste bestaansmiddelen als student, alleszins dat niet afdoende is gemotiveerd waarom de voorgelegde ten laste neming niet volstaat en dat het eisen van de voorlegging van een attest van gezinslast een voorwaarde toevoegt aan de wet.

Bij zijn aanvraag heeft verzoeker ook volgende documenten gevoegd: een verbintenis tot tenlasteneming van verzoeker opgesteld door S.B. en loonbriefjes van S.B. voor de maanden december 2010 en januari en februari 2011.

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd:

"Zelfs indien we betrokkene wel als student zouden kunnen beschouwen, quod non, blijkt betrokkene nog steeds evenmin te bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Betrokkene werd opnieuw ten laste genomen door mevr. S. B. Er werden dit keer wel bewijzen voorgelegd van haar inkomen, maar de gezinslast werd ook dit keer niet bewezen waardoor we ook nu niet kunnen bepalen of deze garantsteller voldoende inkomsten heeft om ook te voorzien in de bestaansmiddelen van betrokkene om te voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art. 40, §4, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.)"

Verzoeker voert aan dat het eisen van de voorlegging van een attest van gezinslast een voorwaarde toevoegt aan de wet.

Zoals hierboven reeds werd vermeld, dient een student op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet aan te tonen "door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze" dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het tweede lid van hetzelfde artikel bepaalt dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van de inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. Verzoeker heeft een verbintenis tot ten laste neming voorgelegd waaruit blijkt dat S.B. hem ten laste neemt. Uit de voorgelegde loonfiches blijkt het inkomen van deze persoon, maar verzoeker heeft geen verdere informatie verschaft. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat bij gebrek aan bewijs van de gezinslast van S.B., niet kan worden nagegaan of deze persoon voldoende inkomsten heeft om ook te voorzien in de bestaansmiddelen van verzoeker. Door dit motief voegt de verwerende partij geen voorwaarde toe aan de wet, maar toont zij aan dat het *in casu* niet mogelijk is om na te gaan of verzoeker en zijn tenlastenemer over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat verzoeker ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verzoeker toont alleszins geen wetsbepaling aan die hierdoor geschonden zou zijn.

De gemachtigde van de staatssecretaris is op basis van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Dit onderdeel van het derde middel is ongegrond.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht omdat de voornaam van zijn ten laste nemer verkeerd vermeld werd in de bestreden beslissing en omdat de verwerende partij nooit verzocht heeft om bijkomende bewijzen inzake de tenlasteneming en omdat een eenvoudige bevraging bij de gemeentelijke diensten duidelijkheid had kunnen verschaffen inzake de gezinstoestand van mevrouw S.B.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vermelding van de volledige voornaam van de ten laste nemer in plaats van de verkorte voornaam zoals die op de tenlasteneming werd vermeld, kan niet beschouwd worden als een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Het lijkt geen twijfel dat de persoon S.B. die vermeld wordt in de bestreden beslissing, dezelfde persoon is als S.B. die de tenlasteneming heeft opgesteld, ongeacht de andere voornaam. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan wat dit betreft, niet worden aangenomen.

Bij zijn aanvraag van een verklaring van inschrijving op 17 januari 2011 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 19 waarop uitdrukkelijk wordt vermeld dat hij wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 17 april 2011, de volgende documenten over te leggen: *“ziekteverzekering geldig in België en bewijs/verklaring voldoende bestaansmiddelen”*.

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij nooit heeft verzocht om de bewijzen van voldoende bestaansmiddelen. Het komt aan verzoeker die een aanvraag heeft ingediend, zelf toe om de gevraagde bewijzen te verzamelen. Dat de verwerende partij bij nazicht van de ingediende documenten niet opnieuw meldt aan verzoeker welke stukken eventueel zouden ontbreken, kan niet worden beschouwd als een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Ook de omstandigheid dat de verwerende partij zich niet is gaan bevragen bij de gemeente, kan niet worden beschouwd als een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Het komt aan verzoeker toe om de gevraagde bewijzen te verzamelen en hij had zelf het resultaat van een eenvoudige bevraging bij de gemeentelijke diensten kunnen meedelen aan de verwerende partij.

De bestreden beslissing houdt rekening met alle door verzoeker ingediende stukken zoals die zich in het administratief dossier bevinden. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het derde middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET